

Günahlarımızın şəriki çiçəkləri

Sabir Abdinlə çözdüyüm bir günahın mənzərəsi

Səhərin gözü yenidən açılmışdı. Radio dalğasında tanış bir musiqi dinlədim. Həmişəki kimi müğənni Eyub Yaqubov yenə özünü Xəzərə tutmuşdu və yenə deyirdi ki, mənə də-niz verin. Şeirir müəllifi, daha doğrusu ifa edilən nəğmənin sözlərini yazan şair dostum, tələbəlik yoldaşım Sabir Abdindir. Ona görə də bu mahnını dinləyən kimi həmişə özümdən asılı olmadan mobil telefona əlimi uzadıram. Amma bu dəfə çox erkən olduğundan Sabiri yuxudan oyatmaq istəmədim. Onu düşünə-düşünə iş otağımın qapısını açdım. Kitab rəfidən Sabir Abdinin "Adını sən seç..." kitabını götürdüm. Dəfələrlə oxuduğum, barəsində yazdığım bu kitabın bir şeiri məni dayanmağa, düşünməyə məcbur etdi. Mən də könüllü şəkildə bu məcburiyyətə təslim oldum və Sabirin "Sənə deyəcəyim sözüm qalmadı" şeirinin ovqatına köklənərək Səni düşündüm, Səni gözlərimin önünə gətirdim. Ölməz şairimiz Mikayıl Müşfiqin təbirincə desək, ağılımdan gəlib keçdi ki, yenə o günlər olaydı və yenə o günlərin bir filmə bənzəyən səhnələrini səninlə baş-baş qalıb yaşayırdım. Amma...

Bəli, o düşüncələrin içərisində mənimlə yol yoldaşlığı edən Sabir Abdin özünəməxsus şeir oxumaq tərzilə mənə üz tutdu. O səs o andan qulaqlarımdadı. Sabir şeir oxuyurdu:

**Əllərim titrədi, soldu çiçəklər,
Baxıb gözlərimə doldu çiçəklər,
Görüş yerimizdə qaldı çiçəklər,
Sənə deyəcəyim sözüm qalmadı.**

Şairin bir az qətiyyəti, bir az kəskin, amma bir az da duyğusal bir tərzdə deyirdi, yeni verdiyi qərar mənim də ürəyimdən idi. O deyirdi ki, "sözüm qalmadı", amma bu bir şair yalanı idi. Çünki sevgidə söz qurtarmır və Sabir Abdin də sadəcə olaraq oxucusunu, indiki məqamda isə məni yerimdən oynadırdı, məni dindirirdi. Mən də dost sözünün ip ucundan tutub havalandım və bir də gördüm ki, qışulmuşam ona. İndi də mən deyirəm, Sabir dinləyir. Deyirəm ki:

**Səbri böyük Allahım,
Unun çəkdiyi ahın
Yaz, Sən mənə günahın -
çəkim can bahasına!**

Hə, Allahın böyük səbri yaşadığım sevgi günahımı boyuma biçib. O günah iki başlı, iki canlıdır. Yarısı mənim payıma düşür, yarısı da Sənin. Amma mən sənənin payına düşən günahı da canla, başla çəkməyə hazıram. Axı sənənin sevgin yaşadır, sənənin sevgin qanadlandırır və ən vacibi sənənin sevgin mənə ayaqda durmağa köməkçidir. Odur ki, Allahım özü izn verər və mən də sənənin payına düşən günahı da çəkərəm, hətta canım bahasına olsa da. Çünki mənə bu inamı yaradan səbəblərdən biri də elə Sabirin güya deməyə qalmayan sözüdür! O söz ki, Sabir onun ardını əvvəlkindən də gözəl deyir. Deyir ki:

**Günəşin özünü örtüdü buludlar,
Yalnız çiçəkləri gördü buludlar,
Qaldırdı ciyninə dərdi buludlar,
Sənə deyəcəyim sözüm qalmadı.**

Görürsünüz, "sözü qurtaran" şair nələrə üz tutdu, nələrə el uzatdı, nələri sözə çevirdi... Əgər yalnız çiçəklərin, buludların ciyninə qaldırılan dərdin varlığını şair dayandırdı nöqtədən görürsə, deməli onun içindəki söz bitəsi söz deyil. Sadəcə o fantanla yox, zümzümə ilə süzlüb gəlir. Və mən bir oxucu olaraq o bulağın zümzüməsini dinləyirəm. Dinləyə-dinləyə də ruhumda, varlığım da, düşüncəmdə, həyatımda, bir sözlə, bu anımda səni bir nəfəs məsafəsində görürəm. O məsafədə ki:

**Ruhum, sən ha gəvəzi
Bitməz şair həvəsi!
Nəfəsi əl əvəsi -
çəkim mən yaxasına...**

İndi mənim nələr yaşadığımı, nələri canımdan keçirtdiyimi yaqın siz də gördünüz və yaşadınız. Və hətta inanıram ki, sevgiyə yoluxmuş oxucu indiki anda mənim nəfəsimin onun yaxasında gülə çevrildiyini də görə bildi. Bu gücü, bu təpəri mənə verən isə təbii ki, məni o sevginin oduna atan Allahdır. Allahın iradəsi qarşısında isə bəndə yalnız susur. Mən sudağım anda da ruhumun sənəninlə danışdığını gizlədə bilmirəm. Çünki hər halınla, hər hərəkətin və münasibətinlə bunu sən mənədən istəyirsən, buna sən məni yönəldirsən. Hətta üşüyən, küsən çiçəklərin də, tapdalanan, solan çiçəklərin də halı mənim söylədiklərimin rəsmi kimi təqdim olunsa da, onun buketini Sabir yaradır, Sabir ifadə edir:

**Üşüdü çiçəklər, küsdü çiçəklər,
Həsərdən, kədərdən əsdi çiçəklər.
Ayaqlar altında gəzdi çiçəklər,
Sənə deyəcəyim sözüm qalmadı.**

Sözün gücü də, istisi, soyuğu da təbii ki, onu deyən varlığının göstəricisidi. Yeni söz hansı dildən, hansı ruhdan, hansı ürəkdən qanadlanırsa, oldu-

ğu və ona təkan verən həmin yerin mahiyyətini də ortaya qoyur. Deməli, nə qədər qaçmağa, qovmağa cəhd etsən də heç bir mənası yoxdur. Axı söz haqdan gəlir. Özü də sevgi sözünü və deməli:

**Günüm günə daşına
Günümdən gün aşına...
Ürəyimin başına -
Oxu, o, çaxa...sına...**

Hə, ürəyimin başına sancılan ox da, kürəyimdən vurulan zərbə də, dayanmaq, durmaq qərarını heç ağılımın ucuna da gətirmir. Ona görə ki, döyünən ürək mənzil başına, görüş yerinə can atır. Xatirələrin izi ilə gedir. Yollar da, küçələr də, söykəndiyiniz ağaclar da,

üstündə oturduğumuz daşlar da, bir sözlə, təmasda olduğumuz hər şey, hər kəs məni sənə tərəf çəkir. Bu maqnit gücüdür. Amma biz ikilikdə onu sevginin gücü adlandırmışıq. Bu güc həsrətə qalib gəlir. Ona görə də əlimizdəki çiçəyin də, gülün də ən böyük mənası, ən böyük yaşama sənənin sinəsinə sığınmaqdır, sənənin əlində dəstəyə çevrilməyidir. Bunu da Sabir yazır:

**Çiçəklər həsrətli yoldu, cığırda,
Nəmli gözlərindən yağış yağırda,
Çiçəklər qəfilənən məni çağırdı...
Sənə deyəcəyim sözüm qalmadı.**

İndi gördünüzümü, çiçək adamı necə çağırır, gül adamın əlindən tutub görüş yerinə necə aparır? Etiraf edin, yaşamısınız bu hissləri? Əgər yaşamırsınızsa, mənimlə razılaşacaqsınız. Görüşə gəlməyən çiçək payını görüş yerində qoyub getdiyinizi də yada salacaqsınız. Elə mənim kimi. Onda özümü o qədər kimsəsiz, tənha, atılmış saymıram ki. Yerdən də, göydən də, az qala Allahdan da küsmüşəm onda. Düşünmüşəm ki, atılmış çağa kimi heç kimə gerek deyiləm daha. Bir də ki, əl boyda qundaq kimə gerek ola bilər ki. Özü də kimliyi bilinməyən qundaq. Bax, onda həmin o düşüncələrimi elə dediyim kimi də misralamışam:

**Kömək üçün ün yaya
Həftə yaya, gün yaya...
Bu hərsifət dünyaya -
atılmış çağasına!**

Dünyada hər kəsin günahı və günah payı var. Amma bir məqam da var ki, bəzən günahkar özü bilə-bilə başqasını da günaha batırır, özünə günah şəriki edir. Bu mənada sevdənin ən böyük günahı da gülləri, çiçəkləri özlərinin günah şərikinə çevirmələri. Bir soyuq baxış, bir səbi anın mimikası, hərəkəti, bəzən güllərin yerə atılmasına, çiçəklərin tapdalanmasına səbəb olur. Axı gülün, çiçəyin günahı nədir? Əgər sən sevginin fəvqində deyilsənsə, sevgini Tanrı dərghinə qədər yüksəltməmişənsə, özündən küs, özünü günahlandır, gülləri, çiçəkləri yox. Və mən bu məqamda Sabirlə həmfikir oluram. O deyir ki:

**Günahsız çiçəklər günaha batdı,
Qəlbimdə kədər, qəmi oyatdı,
Çiçəklər alışıb bir ocaq çatdı,
Sənə deyəcəyim sözüm qalmadı.**

Bax belə, bu yerdə inanıram ki, Sabirin, bütövlükdə isə sevdənin sözü qalmır. Barışırıq Sabirlə. Məhz bu məqama görə, bu ana görə və alışıb-yanan çiçəklərin odunda, tütüsündə mən Səni də, özümü də görürəm. Həmişəki təbəssümlə, həmişəki duruşla, baxışla seyr edərsən məni. Mən də Səni. Bu an üçün sondu bu, bu an üçün nöqtədi. Amma görünən bu andakı yolun sonudu. Sevgi yolunun sonu deyil. Mən də bunu bildiyimdən sənə demişəm ki:

**Yolun sonu göründü
Hər halımı gör, indi!
Keşikçiyəm, könüllü -
dərdimin ağasına!..**

Bəli, biz Sabirlə, daha doğrusu, Eyub Yaqubovla dəniz səyahətinə çıxmaq istəyəndə sevgi tutdu yaxamızdan. Çiçəklərin, güllərin əli ilə. Və biz də bir şair olaraq, könül-könülə, ruh-ruha öz sevgimizin görüşünə getdik. Getdik ki, batdığımız günahı günahımızda şərik etdiyimiz çiçəkləri əfv etdirək. Əgər bacarırsınızsa, əfv edin bizi. Heç olmasa çiçəklərin xatirinə.